

fører Ordet. Det Foredrag, som den høitærede Justitsminister holdt, og de Vittringer, vi hørte fra den høitærede femte kjøbenhavniske Landstthingsmands (Orsted) Side, gif i samme Retning, som Udvalgets Mindretal. Jeg troer derfor vel at kunne udtale, at Udvalgets Mindretal endnu er tilboieligt til at antage, at Spørgsmaalet, om Rigsretten kan sættes med færre end 16 Medlemmer, ikke kan ansees afgjort ved Grundlovens § 72, der kun har villet give et større Omrids, forbeholdende den senere Lovgivning at udfylde det ved specielle og mere i det Enkelte gaaende Bestemmelser. Det er under Sagens første Behandling, forekommer det mig, tilstrækkeligt oplyst, at, naar forskellige Anordninger fastsatte Antallet af de Medlemmer, hvoraf en Domstol skal bestaae, saa betegnes der ved Ordet „bestaae“ ikke det Antal af Dommere, der behøves for at behandle og paakjende de enkelte Sager; men derved bestemmes alene det Antal Medlemmer, som er fornødent til at udgjøre Retten. Dette fremgaaer ikke alene af de Lovbestemmelser, som Minoriteten har citeret, men ogsaa af dem, som den ærede Majoritet har paaberaabt sig, hvilke alle paa en mere eller mindre forskjellig Maade tilstede, at en Ret kan fungere med et mindre Antal Medlemmer end det, hvoraf den, ifølge Lovgivningen, skal bestaae. Den ærede Majoritet har paaberaabt sig, at Grundloven efter i §§ 37 og 42 at have fastsat, af hvilket Antal Medlemmer Folkethinget og Landstthinget skal bestaae, i den 65de Paragraph indeholder en Forskrift om det Antal af Thingenes Medlemmer, som er fornødent, for at Thingene skulle kunne tage gyldige Beslutninger. Minoriteten har i sin Betænkning, til hvilken jeg i det Hele maa henvise, paaberaabt sig, at det ved Grundlovens Udstedelse er blevet anseet nødvendigt at bestemme, hvormange Medlemmer der maatte være tilstede, for at en gyldig Beslutning kunde tages. Men, dersom Grundloven ikke havde indeholdt en saadan Bestemmelse, tvivler jeg paa, at Noget vilde have paastaet, at samtlige Medlemmers Tilstedeværelse vilde være nødvendig, for at Thingene kunde tage gyldige Beslutninger. Jeg troer, at Enhver vil indrømme, at i saa Fald maatte det være Thingenes

Forretningsorden forbeholdt at fastsætte det Fornødne i denne Retning. Den ærede Ordfører har henviist til den Beslutning, som det nærværende Thing har taget, da denne Sag i den første Session var under Behandling, og har navnlig paaberaabt sig det da vedtagne Lovforslags § 14, hvilken jeg skal tillade mig at oplæse. Den lyder saaledes: „Naar den samlede Rigsret har paabegyndt en for samme indstævnet Sags Behandling, og senere enkelte Medlemmer ved tilfældige Omstændigheder ere forhindrede fra at deeltage i Forhandlingerne, kunne disse ikke desto mindre nyde Fremme, naar idetmindste tre Fjerdedele af Rettens Medlemmer deri deeltage, dog at Sagens endelige Behandling og Paakjendelse skeer af den samlede Rigsret.“ Jeg troer, — og jeg støtter mig i saa Henseende paa den høitærede Justitsministers Udtalelse — at Thinget derved har erkjendt, at det i Grundloven foreskrevne Antal Medlemmer af Rigsretten ikke er nødvendigt, for at en Sag kan nyde Fremme, og at det, der saaledes forrige Gang er vedtaget, gjør det lettere for Thinget at vedtage § 10 i det Lovforslag, som nu foreligger. Den høitærede Justitsminister har nemlig vistnok med Føie gjort opmærksom paa, at enten maa man holde sig til, at Retten under ingen Omstændigheder kan fungere med et ringere Antal end det i Grundloven fastsatte, eller ogsaa maa man indrømme, at den under alle Omstændigheder kan fungere med et ringere Antal.

Den høitærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Orsted) har tillige i sit Foredrag godtgjort og lagt særdeles Vægt paa, at det er nødvendigt, at de samme Medlemmer stadigt ere tilstede under hele Retsforhandlingen, og at man ikke tør gaae ind paa, at Medlemmer tiltræde under en Sags Behandling, som altsaa ikke have taget Deel i de tidligere Forhandlinger i Sagen. Men, dette forudsat, vil det være indlysende, hvor vanffeligt det vilde være, nogenstunde at føre en Sag til Ende, naar det i Grundloven bestemte Antal af 16 Medlemmer stadigt skulde være tilstede; og den høitærede Rigsdagsmand har derfor henledet Thingets Opmærksomhed paa, at der snarere kunde være Anledning til at tage un-